

ничката подъ оскрушата. На пладне кога отидѣла, паничката празна.

— Ходихъ три пѣти: нѣма го.

— Сѣкой не можель да го види.

— Ще го потърся още единъ пѣтъ. Земята на кракъ ще повдигна. Да ме знае кой съмъ.

— Пази се, Никола, очитѣ му били огнени.

— А менъ рѣката ми е огнена.

*

Слънцето се удари о пожълтялото чело на Карабаиръ и запърполи, като ранена птица. Дългата сѣнка на крушата пропѣлзѣ на горе по могилата, като праметната черна черга върху позлатената угарь. Пролѣтната вечеръ тихо се повдигна, прибра разпрѣснатата си коса и нагази съ запретнати поли презъ нивята. Голѣмитѣ ѝ сини очи рѣсѣха радостъ. Подъ бѣлата ѝ риза треперѣше събудената грѣдь, жадна за милувки и обичъ. Бѣлитѣ ѝ стройни крака шѣпнѣха помжтнѣли думи на тревичкитѣ. Тя се възправи срещу Коминчето, протегна голата си рѣка нагоре и звѣнна проточень, ясенъ женски викъ:

— Ида! идааа!

Прелетѣха гължби.

Никола отжегли биволитѣ и ги пусна нагоре по хѣлма. Кой вика? Нѣкой вика въ душата му. Опрѣ се на копралята и погледна.

Тя мина презъ нивата съ изжеднѣла грѣдь и изтрѣпнала снага.

— Яна!